

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ
ΓΑΛΛΟΥ
ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΥ
C AM I

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ

Η ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΤΟ ΚΑΗΡΟΝΟΜΙΚΟ ΜΙΣΟΣ

Ο ΑΡΧΩΝ ΚΑΗΟΥΛΕΤΟΣ.— Τοῦ ζώου φάγναι τόσα χρόνια τὰ ἄγρια τῆς ἐνδοξοῦ οἰκογενείας μου... Ἐἶνε ἀδύνατον ν' ἀνεκάλειναι ποῦ εἶνε ἡ πρώτη ἀφορμὴ τοῦ πανόχθρου μίσου τῶν Κασιδιέτων πρὸς τοὺς Μονταγρῶν καὶ τὸν Μονταγρῶν πρὸς τοὺς Κασιδιέτους...

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΟΣ.— Κατόρθωσα νὰ διδάσω καὶ τὴν τελευταία περιγραφή... Δὲν ἀνεκάλειναι ποτε διὰ καὶ ἐγὼ.

Ο ΑΡΧΩΝ ΚΑΗΟΥΛΕΤΟΣ.— Τόσο τὸ χροῖτότερον. Θὰ ἦμουν ὅσοις ποτε φάγναι τὴν πρώτη ἀφορμὴ τοῦ ἄφρονος μίσου μου πρὸς τοὺς Μονταγρῶν... Μὰ νὰ! Ἐξοχεται στὸ σπουδαιότερό μου ἡ ζωὴ μου Ἰουλιέττα...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Πατέρα, ἔρχομαι νὰ σοῦ ἐπιστηθεῖ τὸ μεστόζο τῆς γρῆξής μου. Ἀγαπᾶς τὸ Ρωμαῖο, τὸ γυνὸν τῶν Μονταγρῶν καὶ ἡ ἀγαπᾶς... Πάντοτερ με μισοῦν.

Ο ΑΡΧΩΝ ΚΑΗΟΥΛΕΤΟΣ.— Κατάρα! Ἐγὼ νὰ παντρεύω τὴν κόρη μου μετ' τὸ γυνὸ τοῦ χροῖτότερου ἔχθρου μου; Ποτέ!.. Ὁ ἀδύνατος νὰ μὴ βράζῃ τὰ μάτια ἂν σοῦ ὅσοις ποτε τὴ συγκρατᾷς μου! Πήρανε! Μύλαρα!

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΡΑΞΙΣ

ΤΟ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟ

Ἡ σκηνὴ παριστᾶται τὸν ἔξωτον τῆς Ἰουλιέττας.

ΡΩΜΑΙΟΣ. Μπαίνετε! Ἴδου ἐγὼ παρὸς τὸ παιδί τῆς Ἰουλιέττας! Νάστε στὸν ἔξωτον τῆς! Μοῦ ἔβαινε τὸ σημάδι ποὺ εἶχε σημασιολογία... Μποροῦ ν' ἀνεῖθω... Ἀς ἀνοικτήσω ἐπιπὼν αὐτὴ τὴν χροιά σκάλα τοῦ κληροῦ στὸν ταίρι καὶ ἂν ἀνεῖθω νὰ κρεμάσω τὴν ποιητικὴ μου καὶ μετὰ τὴν ἀνεῖθω σκᾶλα στὸν ἔξωτον τῆς Ἰουλιέττας. (Ἀνεβαίνει στὴ σκάλα τοῦ κληροῦ καὶ κρεμαῖ ἀπὸ τὸν ἔξωτον τῆς Ἰουλιέττας τὴν μεταξὺν τοῦ ἀνεῖθω σκᾶλα). Τώρα ἂν κατέβω πάλι. (Κατεβαίνει). Ἀς κρεμᾶσω κατὸν τὴν χροιά αὐτὴ σκάλα τοῦ κληροῦ καὶ ἂν ξαναανεῖθω ὅσοις ποτε στὸν ἔξωτον ἀπὸ τὴν μεταξὺν μου ἀνεῖθω σκᾶλα... (Σεβανανεβαίνει).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. (στὸν ἔξωτον).— Ἀγαπητέ μου Ρωμαῖο, ἔξ ἀτίας τοῦ κληρονομικοῦ μίσου τῶν οἰκογενειῶν μου, ὁ πατέρας μου ἀρνείται νὰ μοῦ δώσει τὴν συγκρατᾷς μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Καὶ οἱ δέξοι μου γονεῖς εἶνε ἔξ ἴσου ἀδύνατοι. Τὸ πανόχθρο μίσος τῶν οἰκογενειῶν μας καταστρέφει τὴν εὐτυχία μας.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Δὲν μὰς μένει πλεὴν νὰ ζήνομε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πεθᾶνομε!

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Ὁχι, ἀγαπητέ μου Ἰουλιέττα. Πήρα καὶ ζήτησα τὴ συμβουλή ἐνός γνωστοῦ μου γέροντος ἐπιπὼν, ποὺ εἶνε πολεμικός. Ἀπὸς λοιπὸν μὴ ἔδοσε ἕνα μαροτικό διὰ τὸν ἐφευρέσειω...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Δὲν καταλαβαίνω...

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως. Αὐτὸ τὸ μαροτικό θὰ τὸ ποῖτε καὶ θὰ μὰς δώξῃ νὰ φανώνομε σὰν πεθᾶνομε ἐπὶ ἔξῃτα χρόνια. Ἐνὸς στιγμῆς πραγματοποιηθῆναι θὰ χορηγήνομε μόνον. Ὅταν θὰ ἐπιληροῦμε τὸ μῆος τῶν γονέων μας θὰ ἔξῃ περὶ σῶσαι. Ἐστὶ μὰ μποροῦμε ν' ἀγαπηθοῦμε, χωρὶς νὰ φοβώνομε πλεὴν κανένα...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Μὰ, ἀγαπητέ μου Ρωμαῖο, ἂν δὲν λέγοι ἔξω στὸς λογισμοῦς μου, ὅταν θὰ ἐπιληροῦμε, μὰ καὶ εἶμαστε τὸρα δεκαεπτὰ χρόνων, θὰ εἶμαστε ἐβδμήματα ὀχτὼ χρόνων τότε.

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Ναι, καλὰ λογισμοῦς. Μὰ τὸ μετρητέον αὐτὸ μαροτικό ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ διατηρᾶ τὴν νεότητά... Ἐστὶ, ὅταν θὰ ἐπιληροῦμε, ἔπειτα αὐτὸ ἔξῃτα χρόνια, θὰ εἶμαστε νεοὶ ὅπως καὶ σήμερα.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Θαυμάσια!.. Ἀς τὸ ποῖτε λοιπὸν!.. Μὰ προηρημένως ἂς ἀρῆνομε ἀπᾶν τὸν τῆρα αὐτὴ τὴν ἐπιστολή, μετ' ὅσα παρακαλοῦμε τοὺς γονεῖς μας νὰ μὰς θάξουν μαζὶ... Ἀς τὸ ποῖτε!

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Ἀς τὸ ποῖτε! (Πίνουν τὸ μαροτικό καὶ ἀποκοιμῶνται).

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ 60 ΧΡΟΝΙΑ

Ἡ σκηνὴ παριστᾶται ἕνα δωμάτιο.

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Ὅλα ἔβαινε περιφάνεια, ὅπως τὰ εἶχα ἐπαιολογήσει. Καταβλήσαμε ἔξῃτα χρόνια ἐπὶ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ μαροτικού. Χθὲς τὸ βράδυ, κατὰ τὴς ἑβδόμης...

καὶ πέτατο ἔξωτοῦμαι, καὶ μποροῦσαμε νὰ γένομε ἀπὸ τὸ οἰκογενειακὸ μας νενοτάριο, χωρὶς νὰ τραβήξομε τὴν προσοχὴ κανενός...

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ἐξακούθηθε νὰ εἶμαστε νεοὶ καὶ ὀμοῖοι, ὅπως εἶμαστε καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ ἀποκοιμηθῆκαμε. ΡΩΜΑΙΟΣ.— Μποροῦμε τώρα ν' ἀγαπηθοῦμε ἐλεύθερα.

Ἅ! οἱ συγγενεῖς μας ἔχουν πεθᾶνει ἀπὸ καρὸ. Κανένας πλεὴν δὲν μένει ἀπὸ τοὺς Κασιδιέτους καὶ τοὺς Μονταγρῶν... Ὅλα ἀλλήλοσφάχθησαν, μὲχρι τὸ τελευταῖον!.. Ἐἴμαστε οἱ μόνοι ἀλόγονοι τῶν δύο περιφάνων ἀντιπάλων οἰκογενειῶν.

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ὁχι, ἀγαπητέ μου Ρωμαῖο, οἱ προτελευταῖοι γιατί σὲ λίγο θὰ γίνο μητέρα...

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Ὁχι, γίνης μητέρα!..

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ναι, εἶχα λησμονήσει νὰ σὲ προσεδοτοῦμαι... Ἦσαν πάρομοι τὸ μαροτικό ἦμουν ἰδὴ ἐγχείωσις... Τώρα θὰ γέρο στὸν κόμο τὸ παιδί μας...

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀκατανόητο... Τότε εἶσα ἔγχείωσις... 720 μῶνον, ὅσο μὰς ζήνομεν διηλεθὶ τὰ ἔξῃτα χρόνια!..

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ.— Ναι, ἀγαπητέ μου... Δὲν μποροῦσα γέλεις νὰ γέρο τὸ παιδί μας στὸν κόμο κατὰ τὴν διάκρισιν τοῦ ἡμετέρου μου...

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Ἐχέεις δόξα!.. Μὰ τὴν κόμο καὶ γίνο τὸν καρὸ!.. Πᾶν νὰ γέρο ἕνα γατῶ!

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

Ἰδία σκηνοθεσία.

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Αὐτὸ εἶνε πολεμικό περιεργὸ!.. Ἡ Ἰουλιέττα ἔφερε στὸν κόμο ἕνα παιδί πενήντα ἔνια χρόνων! Τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ πλάσμα με φοβέει μὲ τὴν μαρμαρὴ γρῆξά γενειάδα μου... Μὰ νὰ τὸ!.. Τὸ γέρο ἡ παρᾶνομα τοῦ μέσο στὴν ἀρχαλιά τῆς.

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ.— Πατέρα μου, νὰ εἶσα καταρμένως!.. Ἐμάθα πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν μητέρα μου τὴν ἱστορία τοῦ μαροτικού. Χάρις σ' αὐτὴ τὴν γρῆξιν μου ἐπιληροῦσα, μαρτύρησα, βλαμμένως καὶ ὀλιμάνοσως, μέσο στὰ κατασπᾶνομα σπλάγχι τῆς μητέρας μου, χωρὶς νὰ μποροῦμαι νὰ ζήσω τὴν ζωὴ μου. Ἐξ ἀτίας τὸ ἐφοῖτοσσι σας ἔφροσος ἦθα στὸν κόμο στὴν ἡλικία ποὺ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι ἐτοιμαζόνομα νὰ γέρον ἂν' αὐτόν... καὶ ὅσ' ὑπερτάτη εὐφροσύνη!.. φανώνομα τώρα σὰν νὰ εἶμα παπῶδες τῶν γονέων μου... Καταρμένως νὰ εἶσα!.. Χίλις φορὲς καταρμένως!..

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Συναγῶμη!.. παιδί μου!.. Συναγῶμη!..

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ.— Ὁχι!.. Ὁχι!.. Κατὰρ!.. Κατὰρ!.. Καταρμένως νὰ εἶσα!.. Κλεισμένως πενηνταεὶνὰ ὀδολόγημα χρόνια μέσο στὰ σπλάγχι τῆς μητέρας μου, δὲν μποροῦσα νὰ ἐξελθῶ φρεσά... Καὶ ἰδὸν ἐγὼ τώρα, ἐνὸς εἶμα ἔξῃτα χρόνων, φανώνομα σὰν νεοπαι... Μονάχα ἡ οὐδέτε τοῦ μετόπισι μου, καὶ ἡ μαροτικὴ ἀπτη γενειάδα μου, ποὺ μεγάλωσε τὸν κόμο σὲ γέρον μαροτικό τὴν ἡλικία μου... Καταρμένως νὰ εἶσα ἔξω, ὁ ὅποιος ἐπέβαλε σ' ἐναντὶ ἐξῃταρῶν γέρο σὰν κα' ἐμένα τὸν ἐξῃταρῶν καὶ βλεπῆ τὸν ἐαυτὸ μου φασματωμένο μέσο στὰ σπλάγχι ἐνός νηπίου...

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Καταρῶσομε!.. Καταρῶσομε με!.. Ἐγὼ, παρ' ὄλ' αὐτὰ σὲ ἀγαπᾶω!.. Εἶσα τὸ παιδί μου! Τὸ αἶμα μου!.. Ἐχέεις τὸ αἶμα τῶν Μονταγρῶν στὴς φλέδες σου!..

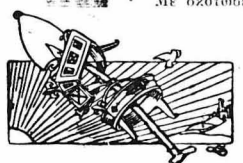
Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ. (ὀδολόλοστας).— Μονταγρῶν!.. Τὶ εἶλες!.. Μονταγρῶν!.. Μονάχα τὸ ἀνοσιμα αὐτοῦ τοῦ ὄνοματος μετ' ἀνεῖθω ἀπὸ ὀχθῆ!.. Νοῦθῶ τὸν ἐαυτὸ μου νὰ κρενέται ἀπὸ μὲ ἀκατανόητη ἐπιθῆμα νὰ σφάξω!.. νὰ σφάξω!.. Νὰ σκοτώσω!.. Νὰ σκοτώσω!.. Θάνατος στοῦς Μονταγρῶν!.. (Σφρογορροῦζει τὸν μαροτικό του καὶ πετάει κατασπᾶνομα στὸ Ρωμαῖο).

ΡΩΜΑΙΟΣ. (σφροῖσεται καταρῆς).— Παιδί μου!.. παιδί μου!.. Μὲ σκοτώσας!.. Μέσο σὲ λίγες στιγμῆς θὰ πεθᾶνω!..

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ. (τρέχοντας ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο).— Θεέ!.. Μεγάλε Θεέ!.. Τὶ εἶνε λοιπὸν!..

ΡΩΜΑΙΟΣ.— Πεδᾶνο, πεθᾶνο, ἀγαπητέ μου Ἰουλιέττα Κασιδιέτων!..

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ. (ὀδολόλοστας).— Κασιδιέτων!.. Ἀνοσιμα καλὰ!.. Αὐτὸ τὸ ὄνομα κάνει τὸ αἶμα μου νὰ βράξῃ στὴς φλέδες μου... Θέλω νὰ σκοτώσω!.. Νὰ σκοτώσω!..

ΦΥΡΔΗΝ - ΜΙΓΔΗΝ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

—Τι είνε εκείνο που ό Θεός δέν τό βλέπει ποτέ, οι βασιλείς τό βλέπουν κάποτε κι ό λαός τό βλέπει πάντοτε ;

—Ό θιώσις μας. *

—Τι είνε εκείνο που κάνει τους άντρες νά παντρεύονται ;

—Τι άλλο άπ' τά χορίτσια ; *

Ό λόγος περί νοσηρότητος τών σζόλων.

—Υπόχρον σζολιά που έχουν περισσότερο μυαλό άπ' τό άνηγιό τους...

Καί ζήτοιος άρηρημένος :

—Πράγματι... Έγώ έχω ένα τέτοιο... *

—Κατηγορούμενε, πώς ονομάζεσαι ;

—Συγγνώμη, ζώμε πρόσθε, θέλω νά δικασθώ... ίνδύγιτιο ! *

—Πατέρα, οι βουλευτά δέν έχουν λόγο ;

—Γιατί ρωτάς, παιδί μου ;

—Γιατί βλέπω πως τόν ζητούνε πάντα από τόν πρόσθε... *

ΕΡ.—Κατά τί ή γυναίκες μοιάζουν με τις ζοιολέτες ;
ΑΠ.—Καί ή πρώτης και ή δεύτερες όταν χτυπιούνται γίνονται μιλαζότερες. *

ΕΡ.—Τι είνε φίλια ;
ΑΠ.—Έως ζωίς φρειά. *

ΕΡ.—Τι είνε έτερημίανεια ;
ΑΠ.—Ό πλούσιος τών φτωχών. *

ΕΡ.—'Από που εξαρτάται ή γυναικεία ντροπή ;
ΑΠ.—'Από... τά ντεζοίτε ! *

Ό έρωσις είνε λαζείο. Λαζιούς παίρνουν όλοι οι άνθρωποι, αλλά μόνον ή ηλιθία κερδιζουν.

—Συνηθός ό φίλος όλου του κόσμου δέν έχει κανέναν φίλο, και όποιος δέν έχει κανέναν φίλο είνε φίλος όλου του κόσμου.

—Όταν είνε κανείς δυνατιχής, θημνεί. 'Αλλά μόνον όταν θημνεί μόνος του, είνε πραγματικά δυνατιχής. *

—Ποιό όργανο άποστρέφει, διδάσκαλε ; ρο-
τούσαν κάποτε τόν διάσημο μουσικό Χάνδν.

—Τό γλάοντο !

—Καί πού πού άπ' αυτό ;

—... Άπό γλάοντα ! *

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τό νερό δέν ξεχνάει ποτέ τό όρμό του.
—Κάθε άνθρωπος έχει μέσα στην καρδιά του ένα λιντάρι που κοιμάται.

—Τά δάκρυα έχουν δική τους γλώσσα. Ό μόνος που τά καταλαβαίνει είνε εκείνος που τό χώνει.

—Κάλλιο νά ντερεσαι στο ριζοβούνι παρά στο χοριβοούνι.

—'Η άλεπού ένα πράγμα εύχεται. Νά μόν την ιδή τό σκούλ.

Θάνατος στους Καπουλέτους !... (Στραγγαλίζει την 'Ιουλιέττα).
ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, (πέφτοντας καταγής).—Πεθαίνω !...
Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Τι έκανε, παλιόπαυδο ;

ΡΩΜΑΙΟΣ, (με σβουμένη φωνή).—'Η προσέγγισις του θανάτου μου δίνει μεγάλη διανοητική διαύγεια... Τώρα καταλαβαίνω... Πεθαίνουμε θήματα του σοικισμού μας έρωτος !... Τό παιδί μας έχει τό αίμα τών Καπουλέτων στις φλέβες του. Δέν μπορούσε λοιπόν ούτε ν' αντιχρήση ένα Μονταγκζό σαν κι' έμένα. Τό κληρονομικό μίσησ έξήνασε μέσα του !... Γι' αυτό με σκότωσε !... (Σεπνυχάει).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, (με σβουμένη επίσης φωνή).—Τό μοιραίο !... Τό μοιραίο !... Τό παιδί μας έχει από τό Ρωμαιο τό αίμα τών Μονταγκζό στις φλέβες του... Με στραγγαλίσαι από μίσησ προς τους Καπουλέτους ; (Σεπνυχάει).

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ, (σδγ-
λάζοντας).—Είνε φοιχτό !... Φοιχτό !... Μέσα στις φλέβες μου αλληλομάχεται τό αίμα μου !... Τό μού είνε αίμα Καπουλέτου και τό άλλο μού αίμα Μονταγκζό !... Θάνατος στους Καπουλέτους !... Θάνατος στους Μονταγκζό !... (Αρπάζει δύο μαχαίρα από ένα τραπέζι, και όλλίζει μ' αυτά κάθε τον χείρ). Θάνατος στους Καπουλέτους !... (Γυρνάει τό δεξιό του πλευρό). Θάνατος στους Μονταγκζό !... (Γυρνάει και τό άριστερό του πλευρό και πέφτει νεκρός).

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Τό μοιραίο !... Τό μοιραίο !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό κρατούμενος ποιητής και ό ποιητής... άστύνεμος. Τι κάνει μία βρισία κατά του Ραζίνα. Μία νύχτα στο φρέσκο. Οι τρεις μεγαλειτεροι συγγραφείς της 'Ισπανίας. 'Η μικρή μαθητριά και ό Μπλάσκο 'Ιμπάνιεθ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένα βράδυ μερικοί άστυγμάκεσ όδήγησαν στο όο 'Αστυνομικό Τμήμα του Παρισίου έναν νεύιο μεθυσμένο, ό όποιός άπήγγελε ποιήματα επί ποιημάτων κάτου άπ' τό παρόθυρο της εκλεκτής του.

Ό κούριος αυτός, ό όποιός άγαπούσε τόσο τά καλά κραισιά και τους όραίους στίχους, δέν ήταν άλλος από τό γνωστό συμβολιστή ποιητή και κραιζό 'Αδόλφο Ρεττέ. Μά και ό άστυνομός του όου τιμήματος ήταν ό επίσης γνωστός ποιητής 'Ερνέστος Ραβίνό.

Ό Ραβίνό, μόλις άγγουοισε τό Ρεττέ, ό όποιός ήταν και φίλος του, διέταξε τους άστυγμάκεσ ν' άποσπυθούν. Τότε ό Ρεττέ στρογγυλοκάθησε στο τραπέζι του άστυνομου και τού είνε :

—Ό ή π ά τ σ ο ι σου φαινόται πως μισούν τους ρομαντιχούς !... Μ' έπισαν επειδή άπήγγελα ποιήματα του Μισσέ... Χωρίς άλλο αυτόι οι κούριοι θα προτιμούσαν ν' άκούσουν καμιά σαζιμάρα του Ραζίνα...

Αυτά τά λόγια ήσαν και ή καταστροφή του Ρεττέ. Είχε βρισίε τό Ραζίνα, ό όποιός, μαζί με τό Βερλιν, ήταν γιά τού Ραβίνό, ό Θεός της ποιήσεως.

—Τι είνε ; φώναζε ό άστυνομός-ποιητής, 'Αναζάεσε άμέσως τά λόγια σου, γιατί σε κλείνω στη σπηλιά στο φρέσκο.

—Ποτέ ! φώναζε ό Ρεττέ.

—Όποτε δέν αναζάεις τά λόγια σου ;... Όχι ; Τότε τόσο τό χειρότερο γιά σενα !...

—Βάλε με νά με βιασώσουν εν θήλης, του άπάντησε ό Ρεττέ, μά κάτου οι φρενίτικο Θεοί σαν τό Ραζίνα.

Τότε ό Ραβίνό, έξω φρενών, προσζάεσε δύο άστυγμάκεσ και τους φώναζε οργιμάζοντας :

—Κλείστε τον στο κραιτηρήριο !... Φυλάξτε τον ως αήριο τό ποού ! Αυτό θα τόν μάθι νά σέβεται τό μεγάλο Ραζίνα !

Έτσι ό Ρεττέ πέφαισε μία νύχτα στο φρέσκο, επειδή ό Ραβίνό άγαπούσε πολύ τό Ραζίνα !... *

Κάποτε ένας επιδοσητής τών σχολείων της Σβίλλης άνήγγελε στο διεθυντή ενός δημοτικού σχολείου ότι θα πήγαινε νά τό επιδοσηση, αναδοτέμενος από τό διάσημο συγγραφέα 'Ιμπάνιεθ.

Ό διεθυντής του σχολείου, ό όποιός όνομαζόταν 'Εσαπατέρο, μόλις έλαβε την ειδοσίση αυτή, ζόντησε νά χασί τό μυαλό του. Κάλεσε λοιπόν τους μαθητάς του, και άφορ τους άνήγγελε την προσεχή επίσκεψη του 'Ιμπάνιεθ, τούσ είνε :

—Γιά νά τιμήσουμε τό μεγάλο συγγραφέα μας, θα τόν παρακαλέσω νά ρωτήση έναν από άς ποιό είνε οι τρεις μεγαλειτεροι συγγραφείς της 'Ισπανίας. Αυτός λοιπόν που θα έρωτηθή, πρέπει νά τού άπαντήση : «Μαίρο, οι τρεις μεγαλειτεροι συγγραφείς της 'Ισπανίας είνε ό Φερδινάντε, ό Κάλντερον και ό Μπλάσκο 'Ιμπάνιεθ !... Χονεϊντε τά λόγια αυτά και μόν τό ξεράστε.

Την επομένη έδωμάδα πράγματι, ό Μπλάσκο 'Ιμπάνιεθ και ό επιδοσητής πήγαν και έπισκέφθησαν τό σχολείο.

Άφορ ό διάσημος συγγραφέας κούνησε τό κεφάλι του γιά την κακή κατάσταση του ολιχίματος, ρώτησε τό διεθυντή :

—Ποιά είν' αυτή ή μαθητριά που με κερτάζει τόσο φοβισμένα ;

—'Ω, αυτή, άπάντησε ό 'Εσαπατέρο, είνε μία καλή μαθητριά.

—Πόσον έτόν είνε ; Ξαναρώτησε ό 'Ιμπάνιεθ.

—Είνε δεκατριών έτόν. 'Ενδιαφέρεται μάλιστα γιά τί φιλολογία... Ρωτήση την, εν θέλεις, ποιό είνε οι τρεις μεγαλειτεροι συγγραφείς της 'Ισπανίας. Πληρίσει, μαζοβία μου... Μην ρωτάσαι !

—'Ε, λοιπόν, πές μου, όραία μου καπέλλα, τί ρώτησε ό 'Ιμπάνιεθ, ποιό είνε οι τρεις μεγαλειτεροι συγγραφείς της 'Ισπανίας ;

—Οι τρεις μεγαλειτεροι συγγραφείς της 'Ισπανίας ; έκανε λέου ή μαζοβία. 'Εν πρώτοις είνε ό Φερδινάντε.

—Πολύ όραία, παιδί μου ! είνε ό 'Ιμπάνιεθ. 'Ελεϊτα !...

—'Ελεϊτα εύχεται ό Κάλντερονό.

—Μαράβο, μαζοβία μου. Καί ό τρίτος ;

—'Ο τρίτος... 'Ο τρίτος... έταυόσε ή μικρή μαθητριά.

Έξήνη τη στιγμή τό βλέμμα της ανάντησε τό όρασιμένο βλέμμα του δασκάλου της, πράγμα που την έκανε νά τά χασί άκόμα περισσότερο.

—'Ο... τρίτος... ό τρίτος... μεγάλος συγγραφέης της 'Ισπανίας !... έξακολούθησε νά τραυόζη.

Και, σαν νά της ήθεε έξαίνα κάποια έμπνευσις, έταυόσε με άόρους :

—Δέν θυμάται καί τ' όνομά του... Μα είστε σεις, κούρι !...

Άμέσως όλη ή τάξη άρχισε νά γελάη δυνατά και περισσότερο άπ' όλους ό 'Ιμπάνιεθ !

